

Komandi partur

Tann 18. desember eru 100 á síðan, Ingálvur av Reyni, varð føddur. Fá munnu vita, at hann undir krígunum bjóðaði sær at fara upp í donsku mótstøðurørsluna móti týska hersetingini.

Mamy f. Petersen greiðir hugtakandi frá um Ingrid

Juul. Tað skuldi ikki gjaldast nakað fyrri kistuna, tí Ingrid hevði fortalt teimum um Jesus.

Kistan stóð ein dag í stovuni hjá okkum, og vit børn og Kitty fóru inn í stovuna og lögðu okkara hendur á pannuna hjá Ingrid.

Byrgi, tann yngsti beiggin, græt illa, tá ið hann legði sína hond á pannuna hjá Ingrid og segði við mammu: "Ingrid er so køld mamma".

So varð kistan borðin frá okkum og inn í Emmaus. Eg minnst væl, at ervið var hjá okkum, og borð vóru dekkjað gjøgnum báðar stovurnar. Rættuliga nógv fólk fylgdi. Tey komu allastaðni frá. Tey vóru ikki bara familja, men tann nýggja familjan, brøður og systrar í Harranum.

Vit børn og Kitty hava tosað saman um Ingrid og serliga hendan dagin. Vit mintust, at fólk komu við báti úr Leirvík, Gøtu, Fuglafirði og fleiri øðrum stöðum. Vit hoyrdu hvat fólkinu tosaðu um, at Ingrid hevði hjálpt teimum at finna Jesus.

Ingrid hevði serlig evni at vitna um Jesus, sum hon brendi fyrri. Hon gjørdi eitt stórt arbeiði í Emmaus í sambandi við sunnudagsskúlan, til møtini, og ikki at gloyma fyrri teir ungu dreingirnir, hon savnaði í kjallaranum í gamla Emmaus. Eg kann livandi hoyra Ingrid fyrri mær, tá ið hon vitnaði um Jesus í Emmaus.

Fleiri gentur í Klaksvík eita eftir Ingrid. Ein av teimum er Ingrid hjá klokkanum, sum varð fødd sama dag, sum Ingrid fór til gravar. Ein onnur av teimum – Ingrid Steffensen – hevur fortalt mær, at mamma mín hevði sagt við hana: "Verð tú ein líka góð kona, sum tann, ið tú eitur eftir".

Vit vóru nógv, sum saknaðu Ingrid nógv, eftir at Jesus tók hana heim til sín. Vit lesa í Guðs

Húsið vinstru, tað sum er svart og við spíri á er Emmaus. Húsini hjá Alfred Petersen (á myndini) eru tey við tveimum skorsteinum.

orði, at "Guðs vegir eru ikki okkara vegir". Kanska Guð hevur spart hana fyrri okkurt? Eg veit ikki, tað verður bara til gitingar. Bara Guð veit. Í øllum førum kundu vit gleðast um hennara vitnisburð um Jesus og teir sangir, ið hon hevur týtt ella yrkt, sum eisini vitna um Jesus.

O' lambsins blóð

Ein av teimum sálum, ið hon hevur týtt er nr. 418 í Missiónssálmabókini

*O' lambsins blóð, tað dýrabæra blóð,
sum gav mær frið, tá eg við krossin stóð,
tað er mín uggi her í sorg og neyð,
mítt skýli og mín akkersgrund í deyð!*

Hesin sangurin varð sungin fyrstu ferð á føroyskum til hennara jarðarferð. Pápi fann sangin í skriviborðinum hjá henni beint eftir, at hon var deyð.

Atli var so hugtikin av hesum sálmi, at tá ið hann fekk sær bát, skuldi hann hava sama nummar sum sálmurin, nevniliga KG 418!

Ein annar, sum hon hevur yrkt er nr. 322

*Hevur tú verið hjá Jesus?
Veitst tú, hann geva tær kann livandi vatn fyrri einki,
frelsir við blóði, sum rann?*

Ættin

Ingrid var dóttir Marin Sofíu Matras av Heygnum í Gerðum og Grækari Gregersen, ættaður úr Syðrugøtu.

Børnini vóru:
Ole Fredrik Gregersen f. 1889,

gekk burtur við Esbjergbáti undir Íslandi í 1908.

Johanna Katrina f. 1891, giftist við Jógvan Rasmussen (Stinujógvan) í Havn.

Martin f. 1893, giftur við Hanne Betty Sørensen av Húsum.

Joen David f. 1895. Fór ungur at sigla við enskum trolara. Giftist við Anni úr Aberdeen og fluttu seinni til Vancouver.

Elsa f. 1896. Giftist við Poul Enok Hansen, lærara, úr Norðragøtu.

Elisabeth f. 1898 varð gift við Aagaard úr Leirvík. Tey búðu í Ålborg.

Ingrid og Elisabeth vóru tvíburðar.

Víglsan av Emmaus í 1920.

Í samband við 100 ára dagin hjá Emmaus, og eisini til minnis um Ingrid, skal verða endurgivin frásøgnin hjá Alfred Petersen í Dimmalætting tann 17.12. um víglsuna:

Ja, saa har vi oplevet den glædelige Dag, en man i Sandhed kan sige var en herlig Dag. Vel er det ikke saa forfærdelig lang Tid siden, at Grundstenen var lagt, dog har det i mange Hjerter været en stille Længsel efter, at Huset skulle være færdigt, og derfor tror jeg, at jeg kan sige, at 12. december 1920 af mange vil blive husket med Glæde.

Kl 6 Eftermiddag begyndte Højtidstunden. Efter at vi havde sunget to Psalmer, talte Pastor Folkvard over Ordet i Lukas 24,32: "Og de sagde til hinanden: "Brændte ikke vort Hjerter i os, mens han talte til os paa Vejen og oplod os Skrifterne."

Her udviklede Præsten for

os, hvad der maatte til for at det kunde begynde at brænde i en Synders Hjerter og pegede paa to forskellige Brande, der brænder i Menneskets Hjerter, den ene udenfor Guds Rige mod Jesus og hans Frelsergerning her paa Jorden, og den anden indenfor Guds Rige og hans Frelsergerning.

Man blev gjort opmærksom paa, at dette Hus ikke var nogen Kirke, saa vidt der ikke i dette findes nogen Døbefont eller Alterbord, men derimod blev det peget paa noget, som var fælles, og det var en Talerstol, hvorfra Ordets Sæd skal saas ud i Syndernes Hjerter.

Og lige som det skete i Emmaus og Jerusalem paa hin Dag, at den samme Jesus åbenbarede sig for de samme Dicle paa begge Steder, saaledes vil Emmaus Vennerne her i Klaksvig ogsaa samles i deres Jerusalem (nemlig Kirken) og høre den opstandne Frelser sige: "Fred være med Eder".

Og derefter rejste Forsamlingen sig, og vort kære Emmaus blev

indviet i den treenige Guds Navn.

Derefter talte undertegnede ud fra 1. Kong. bog 8, 22-30. Emmaus er og bør være et Barn af Kirken. Himlenes Himle kan ikke rumme dig Herre, langt mindre dette Hus. Men det er i Syndernes Hjerter, at Herren særlig ønsker at tage Bolig. Emmaus skal være en Bolig for Jesus Navnet, det eneste Navn i hvilket der er Frelse, men som dog bliver lukket ude af saa mange Hjerter, Hjem og andre Huse. Og siden formanedes Herrens Venner til at vandre i Lydighed for Guds Ansigt, saa at Guds Forjættelser kunde opfyldes og Velsignelsen hvile over dette sted.

Dernæst mindede Harald Joensen fra Midvaag os om Ordene fra Johs. Ev. 4,29:

"Kom og se en Mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort, mon han skulle være Kristus?" Han pegede paa Jesus, som viser Menneskene alt det, de gør, som er Synd, men pegede ogsaa paa Jesus, som den der Viser, hvad han selv har gjort for at frelse Syndere.

To Venner fra Gøte, Hans Hendrik Olsen og Elieser Jacobsen (pápi Elsu, trúboðari í Etiopia) følte sig ogsaa tilskyndet at aflægge et Vidnesbyrd om deres Herre og Mester og opfordrede indtrængende de uafgjorte Sjæle at give sig over til Jesus.

Saadan omtrent gik det for sig den Aften. Gud skal have den første og største Tak, men dernæst skal ogsaa I Venner have tak for Forbøn og Gaver. Men vi, der elsker vort Folk og har erfaret, at Evangeliet om den korsfæstede og igen opstandne Frelser er en Virkelighed, lad os ikke ligge paa den lade Side hvad Bøn og Arbejde angaar, thi skal vort Folks aabne Saar læges maa det være gennem Kristus.

Med tak i vores Hjerter skiltes vi overbeviste om, at Herren havde sagt sit Amen til vore Bønner.

Summarleirur í Gøtu

verður — um Gud vil — í døgnum 20.—25. juli. Allar kvinnur eru vælkomnar og biðast venda sær annaðhvørt til **Ingrid Gregersen, Klaksvík**, ella **Helgu Christiansen, Gøtu**, helst innan 17. juli. — Prísurin er **6 kr.**

Henda lýsing stóð í Dimmalætting 23.juni 1934 stutt áðrenn hon doyði. Lýst verður fyrri kvinnustevnu – um Gud vil – í døgnum 20 – 25 juli. Áhugaði skuldu venda sær til Ingrid Gregersen ella Helgu Christiansen, var nýggi lærarin í Gøtu. Hon giftist við Jákup Frederik Øregaard, kendur politikari og vinnulívsmaður. Prísurin fyrri luttøku var 6 kr.